

„Mahjas Weesa“

Literariskais Peelikums.

№ 16.

Treschdeenā, 19. aprīli.

1900.

Pollice verso.

No L u g o w a j ā.

(Turpinājums.)

„Nu, bet šimā . . . kapehž ihsti wina mira?“

„Kapehž? Nu, šaprotams, tatschu ne manas pļaukas deht . . . Kaut gan . . . wini nelaunesees isskaidrot šlinneežes nahwi šcha atgadījuma deht.“

„At, Anatolij, Anatolij! Bet kā tad tas gadījās?“

„Kā ašweenu gadas, kad zilweku pahrkaitīna, bet winsch newar isturet un, ari šawu reisi, isdara muškibu. Waj gan maš negehlibu ir nodarijis šchis Ignazijš Laijola kā man, tā ari ziteem profesoreem? Bet tagad — ja tu buhtu redsejuse, ja tu waretu šaprast, kā winsch isturejās pa konsultāzijas laitu!“

„Tew jau newajadseja greest nelahdas wehribas.“

Dakters nerwosi eesmehjās, un wina flats, kas lihds šchim bija peegreests seewai, kuma šawadi niks.

„Es esmu redsejis, kā tu negrees nelahdas wehribas us šchuweju, kad wina pašchuj tew drehbes slikti! Nu, bet tas, mana zeenigā, naw drehbju gabals . . . Te wišš stahw us spehles. Te ir zihninsch us dšihwibu un nahwi, pašchusturas zihninsch.“

Winsch uslehza kahjās un šahla staigat pa istabu.

„Deewa deht, pastahsti jel man, kā tas bija?“ wina luhbsoschā balsti usrunaja wihru.

Notahjees seewas preekschā, dakters kahdu sekundi klusešams wihu usstatija, it kā pahrlidams, waj ir wehriš wimai stahstii, jeb ne. Winsch nemibleja ar mahjineekeem runat par šawām ahrsta darischanam. Bet tagad wajadšiba kaut jel kam iskratit šawu nospeesto firbi, nehma wirsrofu.

„Labi . . . klausees,“ wünsch sahla, attal fotodams pa kabinetu. „Reds, tà tas bija . . . Gelams kertees pee no manis preefschâ listàs operazijas, schàs kundses wihrs wehlejàs fasaukt ahrstu sapulzi. Nu, mehš ari wairaf zilwefu sapulzejamees tur wakar wakarâ. Saprotams, neistita jau ari bes Ignazija Tomitscha. Un tà wehl! Profefors nopelnu pilnu pagahntni un tà tahlaf. Bet ja tu redsetu, kâ isturejàs schis blehdis — jesuits! . . . Slimibu wareja noteikt diwejadi: kâ — to tu, weenalga, nefapratifi. Ar wahrdu fatot, wareja buht diwi daschabi gadijumi, un no ta, kuru no teem ahsiht par ihsto, atkarajas daschas ihpaschas operazijas sawadibas. Bet pate operazija, kâ weenâ, tà otrâ gadijumâ bija toti bailiga. Mana diagnose wairaf waj masaf tifa eefkatita no wiseem kâ pareisâ. Saprotams, kas waretu buht gan par gan pret schahdu jeb tahdu slimibas noteitschanu. Ziti . . . tu fapratifi, ka wineem tas buhtu weenalga . . . Wini sinaja, ka operaziju es isdarischu, naudu par konsultaziju schâ waj tà dabuhs, un tapehž lai faka ko fazidami, wineem weenalga. Nu, un tà ari wini darija: te peekrita m a n a i slimibas noteitschanai, te peepeschi, eeklausjuschees Ignazija Tomitscha wahrdos, sahla usrahdit us o t r a d a gadijuma slimibas sihmem. Ar wahrdu fatot, redsedami, žif bailiga schi operazija, ruhpejàs wairaf par to, lai pehž wina wahrdeem waretu domat gan scho, gan to. Mani wina massirdiba un dhwirdiba tikai kaitinaja. Ihpaschi pats blehdis Laijola. Tu fini wina neschpetno eeradumu: „muhšu zeenijamais jaunais darba beedris“ — tas ir par mani tà — un sahł gwelst. Bet man mehle til kneesch ween winam teikt: „ej tu pee dewineem welneem, wezajs mulki!“ Un tà tamlihdfigi, wünsch peemuldeja wiseem auks, it kâ es par daudž pahrdroschi noteizot ihsti to, bet ne žitu slimibu.“

Sai ari dakters tà bija usbudinats, tomehr, atstahstot ironiskâ toni žitu wahrduš, wünsch gluschi negribot mehginaja runat tahdâ balsi un tahdeem waibsteem, kâ tās personas, kuru wahrduš wünsch atstahstija.

„Bet kâ jau pee operazijas,“ wünsch turpinaja, „laimē un isdoschanàs daschu labu reisi spehlē ne masu lomu, un isdoschanàs aismeen mehds buht par droschibas algu, tad, „kaut gan pehž wina domam, tà un tà, tomehr, ja jau augsti zeenijamais jaunais darba beedris pastahw us sawu pahrdroscho, bet, warbuht, jo wairaf swarigu un pareisu diagnoši, tad wünsch no sawas pufes needroschinajotees pretotees wina slimibas noteitschanai“ — un tà tahlaf, kâ jau arween, weenu un to paschu. Ar wahrdu, ja ar pilnu firdsapšnu usstatija scho leetu, tad newareja žita neta fazit, kâ til to, ko es teiju, un kam wini wiš peekrita. Tagad eedomajees, ka, kad wajadseja muhsu nolehnumu isskaidrot slimneežes wihram, schis blehdis, Ignazija Tomitschs, pawisam samulšinaja wezi. Wünsch attal til weikli eespranda pehž wajadšibas sawas peesihmes, ka issstatijās, it kâ wünsch nepawisam nepeekristu manai slimibas noteitschanai, bet ka, nesfatotees us to, wiš atrod par wajadšigu isdarit operaziju pehž mana aistrahdijuma. Kas par negehlibu! Wünsch, waj

tu fini, meta tahdus ahkus: kad pabalstija manu diagnosti, lam wiš peekrita, tad leetoja tika mas šaprotamus latinu nosaukumus, bet kad isteizās otradi, tad zentās wišu islikt tā, ka lai šlimās wihram wiš buhtu šaprotams un lai tas eeskatiitu, ka ihsti til winam ir taisniba, bet ne man un ziteem. Jau tad, pee konsultazijas, es gribeju winam peesptaut azis un noschehloju, ka nepadariju: wišmas tad wina nebuhtu pee operazijas. Bet tā — es newareju wina nepeelaišt: wišsch, luht, pee mums klinitā ir gandrihš waj augstata preešschneeziba.“

Datters aispihpeja papirošu, eewilla tahdus duhnus un turpinaja:

„Tagad eedomā, ko wišsch isdarija ar mani pee operazijas. Es šagatawoju, raug, wišus instrumentus un šaweetoju us galbina, pa rotai, šinamā šahrtā, tā wini man bija wajadšigi pee operazijas. Es jau tew laikam esmu šazijis, ka man ir tahds eeradums: es ne tika neattauju ašstenteem šagatawot instrumentus, bet neattauju pat ne peedurtees pee teem bes mana prašjuma. Nu, tad tā. Šahām. Weeni šloroformē (eemidšina), otri peetur šlimneezi, es opereju. Tika weenigi Šaijola štaigā un štatas. Te, lai ari es šā biju nogrimis šawā darbā, es redsu, ka wišsch man lošchā ap instrumenteem: šamehr ašstents masgaja šahdu instrumentu, Šaijola peegahja pee galbina, ko neko pagrošija pirštos un atkal aišgahja. Apšahjees man taisni preešschā, štatas un šmihn. Te peepeschi, pehš isdariteem greeseeneem, israhdas pat ari ne tas, ko mehš domajām, šā weenu no šchetreem gadijumeem, bet pawišam šas žits, daudz šareschgitaks . . . Bet, šaproti, es jau newareju eeskatiit par pareišu ihsti šcho gadijumu — weenu no šchetreem, bet man wajadseja, šaproti, — peespeests biju peenemt žitu, šura pušē bija daschadu norahdijumu pahršmars.“

Datters us azumirkli apluša un šingri pašlatijās us seemu, it šā gribedams pahrlēezinatees, waj wina pateesē šaprot.

„Bet es tomehr biju šagatawojees ari us to, ja israhditos maldišchanās šchahdā šahrtā — wišsch šahla atkal, — un eepreešsch jau biju pahrdomajis, šā pahrgrošit operaziju. Un luht, pašchā bailigatā, taisni kritiškā operazijas brijdi es paš šeru man wajadšigo instrumentu tai weetā, šur wišsch man bija noliktis, leeku to pee greesuma, šlat — naw tas! Šeru lihdsās nahšoscho — atkal naw tas! Bet man šatra šekunde ir dahrga: šlimā ir wahjšas dabas. Apšlatu instrumentus, — tas, ša man wajag, ir pašchā malā. Tu, tu šaproti, šchis blehdis tur nolizis. Šstruments man bija, šā wajadšigs, atwahšts, šaštruhwets, bet wišsch bija atkal aišwahšis un atštruhwejis to. Bet paš šahw taisni man preešschā. Es uššlatijos — un redsu, ša, šaur leekutou nopeetnibu, wina azis špihguko šauna preeka šmaidi . . . Man eeschā wišsch šahla wahritees, es newareju šawalbitees un ar wišu šparu žirtu winam par gihni tā, ka wišsch šalihgojās un nostrehja no galda nošt . . . Tad es pahneemu wajadšigo instrumentu, šarihloju to un turpinaju operaziju. Bet . . . rotas man trihzeja, azis metās tumschš . . . Pat tagad es newaru meerigu

prahtu eedomatees ta brihscha . . . Laijola negin ko kleebsa . . . Wißi it kã famulsa . . . Birno reisi muhschã man instrumentis ißschuka no rokam, un pehz tam wehl . . .“

Dakters aplufsa un pahrbrauzã ar rofu par peeri.

„Ar wahrdu fakot,“ noteiza winsch pehz kahda brihscha klufeschanas, „slimã nomira us operazijas galba; un tu jau nupat dsirdeji no minas wihta datu no ta, ko tur par mani saka. Nepaklaußija Ignazija Tomitscha, plehsãs un nokahwa! Waru eedomatees, kã Ignazijs Laijola tagad gawilẽ, neßkato-tees us dabuhõto ptaufu.“

Dakters launi pafmihneja un fahka aikal fotot pa kabinetu.

„Al Kungs! Anatolij, ko tu eßi padarijis,“ tagad tif eefauzãs daktera kundse, tura wißu laifu fstatijãs us winu platãm, baitu pilnãm azim.

„Kluf!“ dakters usbrehza, peeßidams ar lahju us grihdas un peceedams feewai klahõ. „Ko tu — waj ari tu turees winu pufẽ? Kas par mulkifõ, nepanefamu isteikumõ: ko tu eßi padarijis! Eß nefa neefmu padarijis, faproti — nefa! Eß dariju tif to, ko man wajadseja darit . . . neisnemot pat to, ka eß biju peeßpeests dot ptaufu.“

„Nedusmojees, Anatolij, eß jau to negribeju teift . . . ne tã eß teizu — it kã drufku apwainota eefauzãs daktera kundse, neeeradufe, ka wihts us winu kleehtu. „Bet faki jel, kas tagad buhs? . . . Waj teefcham temi nodos teefai?“

„Nihdischana un wajaschana buhs — luhõ, tas buhs! Bet kas tur par teefu! Eß nebihstos ne no kahdas teefas. Maldischanas diagnofẽ arween war gaditees, un, lai tur buhtu kas, diagnofe no fapulzes tika apstiprinata. Tika nolemõs isdarit scho, bet ne zitu operaziju. Bet pahrfrawat manus instrumentus winsch nedrihtsteja! Kaut gan winsch aißbilbinajãs ar to, ka winsch to darijis tapehz, ka i h õ t i p r e e k f õ h õ s operazijas f õ h õ s instrumentis nekãhdã finã newarejis buht wajadfigs un winsch, luhõ, domajis, ka instrumentis eeklumõs tai weetã zaur pahrfklatifchanos un warejis buht tif par trauzelli. Bet winsch melo, — winsch glufchi labi finaja, ka instrumentis tur nolõfts ar famu finu, — gadijumã, ja diagnofẽ israhditos pahrfklatifchanas. . . . Nekãhdã finã winsch tomehr nedrihtsteja un nedrihtsteja to aißfahõr. Winsch ir wainigs pee wißa . . . Un ja operazija buhtu isdewufẽs laimigi, wißi fazitu, ka man bija taifniba, kad eß dewu winam par außi.“

„Ar famu fraujumu tu weenmehr kaitẽ pats few,“ wina feewa atteiza.

„Kad un kã eß esmu few kaitejis ar to? Saki, luhõsama, kad? Kahdas jums, bahbam, mulkifõs domas. Utgadijãs behdigõs gadijums, fur ne eß biju galwenais wainigais, bet tu tuhõli: tu un weenmehr kaitẽ few! Swarigakais — weenmehr!“

„Nedusmojees jel, luhõsamõs; eß jau tifai par temi ween ruhpejos.“

„Al, leeß jel man reiß meeru ar tahdãm ruhpem!“

Uß kahdu brihõdi eestahjãs klufumõs.

Aftabstot notifikuscho, dakters jutàs feni it là weeglat un, ne par to nedomadams, staigaja kahdu brihdi pa istabu no weena gala uf otu. Tad winsch apsehbdàs un gluschi nejauschi fahla domat par fawu istureschanos pret seewu. Pascham nesinot, tapeh3, winsch luhloja eedomatees, waj winsch ari tapat daritu, là miruschàs flinneezes wihrs, kas tilko bija pee wina, waj winsch ari tapat fleegtu, ja, luhf scho paschu, wina seewu, kas stahw wina preefschâ, tà „nokaut“? Saprotams ne. Tas tatschu ir gluschi mukksifti, tà fleegt un runat til smeelligus wahrdu3, ka: „slepka“, „nokahwa“ un tamlihdfigas mukksibas. Ta jau ir ahrprahtiba! . . .

. . . Ja, kad zilweks ir pasaudejis wifu, kas winam bija pats dahrgakais pasaulê, tad ari naw nekàs weeglat, là ari prahtu pasaudet, tapeh3 tas tad wair3 naw wajadfig3 . . . tas bija til par kalpu, par wehrgu schai dahrgai buhtnei, kas ir miruse . . . Ja, winsch sin, ka winsch til mukksifti nelaustos otra dsihwolli, nesaudetu prahta . . . Tà tad seewa, luhf schi pate seeweete, kas stahw wina preefschâ, — naw preefsch wina wisdahrgakais . . .

Un dakters jo wehri3 fahla luhlotees seewas fejà.

Ari wina luhlojàs uf fawu wihru un domaja, zil mas winsch behdajot par scho; là gan winsch newarejis sawalditees un atturetees fift wezam profesoram; winai schkitàs, it ka schis gadijums buhtu notizis — winai par spihiti, lai winu fahpinatu: ja wihrs buhtu mihlejis winu jel masu drufzin wairaf, tad tai brihdi winsch buhtu winas atminejees, buhtu eedomajees, zil daud3 nepatiffchanu scha notikuma deht winai nebuhs japanes no ziteem zilwekeem fadsihwê, un winsch nebuhtu kahwis tam notikt. Bet winsch domà weenumehr til par feni, un tadeht, lai buhtu starbs, jeb, là winsch pats faka, patees, aismirft wifu zitu. Beepeschi winai palika breefmigi schehl schàs gluschi nepasihstamàs, nesinamàs kundses. Wina stahdijàs few preefschâ, ka, luhf, flimibas gadijumâ, wihrs waretu ari pee winas operaziju isdarit un tahda pascha gadijuma deht neisbewigi . . . nokaut . . .

Wihra un seewas azis fastapàs, un wineem abeem ktuwa neomuligi.

„Tomehr ari man laiks pusdeenu ehst: es grihu ehst,“ dakters teiza pajeldamees.

„Ej, es liffchu padot; preefsch tewis tur jau wifs ir atstahts,“ seewa atteiza un isgahja no kabinetu.

Dakters paehda pusdeenu weens pats ahtri. Seewas mahte un seewas mahfa schorihit wehl nebija redsejuschàs ar winu, un tagad ari til fawweizinajàs ar to. Neeedroschinadamàs runat par notifikuscho, winas aifgahja uf fawam istabam. Ari daktera kundse aifgahja winam pakaf, pahrstahsttit tam, to bija dsirdejuse no wihra. Wif3 bija tahdâ nospeeftâ garâ, it ka mahjàs buhtu bijis kahds mironis.

Paehdis pusdeenu, dakters atkal eeflehdsjàs fawâ kabinetâ. Winsch juta to leelako mehleschanos buht weenatnê. Bija wajadfig3, winam lilkàs, labi

pahrdomat un pahrlift fchäs deenas notikumus, wifu labi apfwehrt un nolemt, fo un tà darit mehlat.

Wezs, apflehts naidz starp winu un wina fchäs deenas preineeku rit gar wina gara azim daschadäs bildes un flatos.

... Gelsch winu sadurschanäs leefas esot it tà kaut las dihwains, pahrdabifks. Winu sadurschanäs fahfäs jau tad, kad weens wehl bija titai students, bet otrs jau sen profesors. Winam, jaunellim, nepatika wezä profesora jesuüitflä istureschanäs auditorijä; wina apdahwinatais gars un wehrigais prahts newareja nenomanit, ka wezais profesors pawirfschi feko finibas wirseenam, fcho to jau ir aismirfs ari no wezä, un titai ir eegumis apbrihnojamu isweizibu mahfslä isgrofitees starp Szillu un Charibdu. Ar apbrihnojamu isweizibu profesors prata apeet tahdus jautajumus, us kureem nespehja peeteefoschi un pamatigi atbildet. Gan ar jokeem, gan ar masmehrtigu asprahtibu, gan ari ar fwinigi-dsiftomigu atsaufschanos us daschäm autoritatem winsch prata nogreest leetu tà, ka weenmehr rahdijäs esot us sinibu, prahta un labfirdebäs augstakä pakahpeena, mihlets un zeenits gan no saweem klaufitajeem auditorijä, gan sadfihwe, gan ari no saweem pazienteem (slimneekeem). Bet te radäs students, kuran winsch neskiläs wis gluschi tahds esot, par tahdu winu eeskatiija ziti masal apfehriigi lautini. Schis students nodewäs darbam ar meesu un dwehseli, lafja wifu, las nahza jauns medizinas finibäs, un pats jau bija kkuwis sinamä mehrä par autoritati sawu beedru starpä. Schis students bija winsch. Winsch mehginaja noraut orakulim leeko gihmi un parahdit to beedreem tahdu, par tahdu winsch to eeskatiija. Daschreis preeschlafjumos, ar nebehdigu, isweizigu usstahschanos winsch peespeeda wezo profesoru israhdit sawu pakafpalifschanu finibäs. Nesin tà tas gadijäs, bet winsch pirmäis eesauza winu ihfä uswahrda weeta wina wahrda brahta — Laijola wahrda, las kluwa par nizinaschanas wahrdu; un no ta laika profesors tika eesautis par Ignaziju Laijolu; no uniwersitates fchis wahrds pahrgahja us eelu, eeweefäs fabeedribä, un tagad, dauds gadus mehlat, winsch ir us wifu luhpam . . .

... Un luhl, ta pate jesuüitflä istureschanäs, ar kuru senaf wezais profesors tà prata apburt sawus klaufitajus un eeguhf wispahrigu zeenibu, tagad fahf modinat ironiflus fmaidus un flepenas, warbuht ari nepareifas domas: „ja, mihlais, mehß pasifhtam temi!“ Un jo wairaf fahf aptumfchotees wezä profesora fposchums auditorijäs, jo leelaku zeenibu fahf eeguhf sawu beedru starpä jaunä studenta wahrds: winsch jau ir pamanits, winsch jau ir eesfihmets tà nahfloschä finibu fwaigfne.

... Sposchs eksamens. Laijola newar un pat ari nemehgina, nedrihfst greest eksamenä, ja, nedrihfst nepateef leekuligi lafitees ar winu, tapehz ka aif fcha jaunekta muguras jau stahw fpehks — wispahrigas domas, wifu fcho wina kurfa beedru domas, kuri drihfst stahfees sadfihwes gaitä.

... Pehz tam zetofchana us ahrsemem, eemehrojami puhlini medizinas schurnalos, pahrdroscha analises jaunuma sinâ difertazija us daktera (gradu) godu un sposcha difertazijas aisstahweschana, kas fazehla sawâ laikâ leelu trokſni. Winsch it kâ tagad pat reds fewi: paschapsinas pilns, ar nemaldibas smaideem us luhpam winsch aisstahw sawu difertaziju pa punktem un apgahsch sawu ofizialu un neofizialu oponentu eerunas. Zhpaschi weens flats stahw wina atminâ jo dſihwi. Winam runaja preti Lajjols; bet winsch, kâ diwreis diwi ir tſchetri, peerahdija sawam pretneekam sawu domu un flehgumu pareisibu un pret wina zelto eerunu maldibu. Winsch tehloja to til spilgteem un jauneem peemehreem un til dſihwâs bildes, kâ Lajjola, it kâ pee seenas peespeests, neapſehrâs nelo zitu teikt, kâ til atſauktees us kahdas jau nowezojuschâs autoritates wahrdu. Ar kahdu nizinaschanu winsch tad atbildeja Lajjolam: „Ja mani nowehojumi un flehgumi ir pareisi, kas tad man dakas gar to, ko juhſu autoritate ſaka par ſcho leetu.“ „Ka?! Scha mahzita wihra wahrdu daudſina un zeena wiſa Ciropa!“ — nokaunejees un apmulſs Lajjola eesauzâs. — „Bat Mas-Œſija“, — meerigi un nebehdigi, it kâ garam ejot, winsch atſaka tam un pahreet us ziteem punkteem. Winsch atmin, kahdu ſchee, paschi par fewi neezigee wahrdi darija eespaidu us klahtesofcho publiku. Zil dauds few lihdsjuhtigu flatu winsch nepomanija pullâ, zil dauds nizinoschu ſmaidu greeſtu us wiſa pretneeku. Laisni tai laikâ bija leela ſwahrſtiſchanâs no weenas autoritates us otu, un wiſa wahrdi atrada augligu un pateizigu ſemi. Zil gamilejofchi winsch tika apſweiktis pehz difertazijas sposchas aisstahweschanas, ar kahdeem applauſeem tika apſweikta paſlubinaschana, ka winsch ir zeenigs medizinas un kirurgijas daktera goda.

... Kahdeem milſu ſoteem winsch gabja us preelſchu! Wina wahrds jau ſahka meſtees paſihtams un ſlawens tahku par wina pilſehtas robescham, wina ſinifſtee rakſti ſahka ne til ween ſchurnalos parahditees, bet us teem jau ſahka atſauktees un dibinatees, kâ us nemaldigeem. Zil apbrihnojami labi iſdemâs wina pirmâ operazija! Zil dauds operaziju winsch naw iſdarijis, ſahlot no ta laika! Augofchas ſlawas un zitu ſlaudibas ſposchums wairaf un wairaf iſplatijâs ap wina. Paſcham Lajjolam, lai ari winsch kâ neere-dſeja sawu laimigo lihdszenſi, bija pazeetigi janoklausas ſlawas dſeefmâs jaunam kirurgam un ſeeweelſchu ſlimibu ahrſtam un ſoli pa ſolim bija ja-attahpjâs un jadod winam telpas tant weetâ, tanis aprindâs, kas nesen wehl peedereja winam weenam paſcham.

... Pehdigi ari profesora gods un weeta! Lajjola bija peespeests atdalit winam operaziju kirurgijas katedri. Saunâ kirurga ſlawa radija winam til leelu atſinibu, ka nebija eespehjams winam laitet. Ja, ſaprotams, Lajjola nelad newareja winam to peedot! No ta laika wina wezais ſlepenais zih-niſch turpinas jo niſnaki un niſnaki. Tas turpinajâs peeaugofchi. Lajjola un wina nedaudſee peekriteji iſturejâs nogaibofchi. „Bagaideet,“ Lajjola aifween mehdsja teikt: „gan juhſ wehl peeredſeſeet, ka ſcham ſinaſchanam un

ſchahdai iſdemibai ir peemaiſiſ ſinams daudſums nekaunigas uſbahſchanàs.“
— „Pagaideet,“ atfahrtoja Laijola draugi: „gan juhs peeredſeet, ka eſeet
wiſluſchees ſchini jaunajā ſpihdelti, gan wehl greeſifatees atpalat pee Igna-
zija Tomiſcha, pagaideet tiſ.“ Bet lihdſ ſchim laiſam iſdoſchanàs weenmehr
wehl bija bijuſe wina puſe. Bet tagad . . . tagad wini ir ſagaidijuſchi.
Tagad wini neteiſ wiſ wairš „pagaideet“, bet ſaulš weenà balſi: „luhl,
redſeet, waj mehš neteižam.“ Un . . . ta pate ſadſihwes ſabeedriba, kura tiſ
weegli padewàs wina paſchapſinibaš mahjeenam, tagad tà amju barš, gab-
ſifees uſ otru puſt . . .

. . . Bet waj tad wiſſch ir wainigs, ka ſlinà nomira? Waj wiſſch ir
wainigs, ka Laijola minu noweda tiſ tahtu, ka wiſſch newareja atturetees
nedot tam plauku? . . .

. . . Bet wineem, ſabeedribai, kaš teem par datu iſmelet, kuſſch wainigs,
kuſſch ne. Pee wineem, luhl, wiſſ atkaraš no weena paſcha brihſcha . . . Un
winam jau ari naw ko ſlehpt no ſewis, ka, buhdams wiſpahr ſlawets, wiſſch
tomehr nebija eeguwiš ſabeedribà to, ko ſauž par mihleſtibu . . . Ne, winu
m i h l e t tee newar. Wiſſch ari naw melleiſ un kahtroiš pehž mihleſtibas.
Wiſſch weenmehr ir jutees ſewi pahraſu par teem, ližiš wineem to
ſapraſt.

Pee wakara dakteri apmekleja weenš no wina tuwaleem draugeem, pro-
feſors — ſilologš, un pahrſtahtija, ka pa piſſehtu ejot daſchnedaſchadaš iſ-
domataš walodaš par operaziju.

„Mana ſeema bijuſe modes pretſchu magafiñà,“ ſtahtija profefors; „tu
ſini, tanì, kaš eepretim klinikai? Nu, un winai tur eſot ſtahtitiš, ka klinika
dakteri pa operazijaš laiſu eſot ſahtuſchi pluhtees, uſbrukuſchi weenš otram
ar naſcheem, tiſ tiſ ko eſot bijiš eephejamaš wimuš iſſchert; bet ſlinneeži,
teiz, eſot gluſchi aiſmiruſchi uſ galda, un wina eſot aſinim notezejuſe.“

„Negehl!“ dakters noſchmahža zaur ſobeem.

„Pee numš, uniwerſitatè,“ ſilologš peemetinaja, „ſchi ſina eeradaš no
klinitaš preeſch paſchaš pehdejàš ležijaš, un ſchkiroteeš preeſchiftabà daudi
tiſa runataš par to. Weenš aiſſtahtweja, otrs apmainoja, treſchš, ka arween
mehdſ luht, neteiža neka, nogaididamaš, kuraſi puſei wehlat peekriſt. Wiſpahr
ſakot, domaš naw wiſai patihlamaš.“

Otraš deenas rihtà, pehž nemeera pilnaš nakts, dakters peezehlàš agrat
tà aiſween. Chdamiftabà wiſſch padſehra tehju weenš patš, — wina ziti
familijaš ložetti wehl guleja. Sulainiš paſneedſa winam gluſchi jaunu wee-
težà laiſtrakſta numuru. Dakters iſplehta to un plati eephehta aziš. Paſchà
pirmà lapas puſe bija — weſelš ſefetonaš: „Sleptawiba pehž wiſeem ſinibaš
liſumeem.“

(Turpmat wehl.)

Bahri med Afesö leelgababalu zur Kipriweru.

Neisdoſchanas.

Sweedru raffneela N. Strindberga ſtahtinſch. Atſtahtijis Wiſu S., N. L.

Mahzitaja Nordſtrema eenehmumi bija toti aprobeſchoti, pa datai tadeht, ka ſeme mahzitaja muiſchâ bija ſlikta, pa datai ari zaur baptiſtu iſplatiſchanos, kuzi toti pamafinaja baſnizas eenehmumus.

Mahzitajam bija pahris gowu un daschas deſetinas lauku; meſchu un ſiwju keramu meetu pee muiſchas bija dauds, bet ta ka fokus nebija brihw pahrdot un ſtrahdneeku winam nebija wairaf, ka tikai weena weeniga kalpone, tad eenehmumi no ſcheem peederumeem bija atkarigi no tam, zil malfas wareja fajirft un zil ſiwju wareja nokert winſch patſ.

Neiuhkojotees uf to, teeſiba zirft malku zil wareja patehret un laſit ogas ſchini meſchâ, peedereja, beſ ſchaubam, mahzitajam, tapat ka teeſiba medit. Medibas winſch mihleja labpraht, bet ta ka winam nebija funa, tad iſrihfoja tas reti. Schis bija par zehloni tam, ka mahzitaja meſchs tapa par mihfalo patwerſmi apfahriejeem breescheem, kuzi klejoja pa winu beſ bailem un wairojas leela ſkaita. Mahzitajs, zaur medibu uf ſcheem breescheem, paleelinaja ſawus mafos eenehmumus, noſchoudams latru gadu pa weenam; wairaf breeschu winam nekad neidewas noſchaut. No tahda hreescha mahzitajam iſnahza, ja ſkaita wiſu: gatu, ahdu, ragus, aſinis u. z., aſtondeſmit kronas pelnas. Japeemin, ka ſchis eenehmums bija paſtahwigs un ka no weena ſchahweena atlarojas, waj buhs pa ſeemu mahzitaja muiſchâ gafas ſupa, waj mahzitajam wajadses wiſu ſeemu iſtift ar ſchahwetam ſiwim. Suhk, kapehz weenpadſmito auguſtu gaidija mahzitaja muiſchâ ar manamu uſtraukumu.

Jau julija mehneſt no gowim tika nonemti pulſtteniſchi un no pirma auguſta ſtrahdneezei aiſleedsa pat ſaukt lopus. Pehdejâ julija ſwehtdeenâ mahzitajs, pehz pabeigta ſpredika, luhdsa ſawu draudſi netroſſchnot wina meſchâ un pehz tam ſahfa patſ apwaktet meſchu no ugu laſitajam un zeema puikam.

Ar breedi newareja tit weegli tiſt galâ. Sai gan wiſu waſaru mahzitajs redſeja breeschus ſawâ meſchâ, kuzi droſchi klejoja ap wina gowim, it ka wina peederums, bet ja pehdejâ minutê atnahza daschi juhmalneeki un iſdſina breeschus iſ meſcha, tad wiſs bija pagalam: breeschi palita par ſaut kura laupijumu.

Pagahjuſchâ waſarâ mahzitajam iſdewas labi. Pehz bahrgas ſeemas iſſalkuſchee lopi bija toti droſchi. Wini pat apmelleja pa reiſei mahzitaja ſeemas ſehjumus, bet tas til eepreezinaja medneeku, kuzſch tahdâs reiſes nonurdeja:

„Ja wini ehd manu labibu, tad es ſaehdiſchu winu gatu!“

Uf to wina ſeewa atbildeja, ka tomehr ſchehl labibas — Deema bahwanas . . . Kad atnahza weenpadſmitais auguſts, mahzitajs eefahfa ſcho

eewehrojamo deenu ar to, ka peelahbeja biſi ar angſu pulweri un rupjâm ſtrotim. Wina ſeewa apbrunojâs ar kehka naſi un panehma leelu ſpains. Pehz tam mini abi demâs uſ meſchu. Meſcha malâ wineem, pehz paraduma, wajadſeja iſſchêirtees un noſtahtees katram ſawâ puſê, pee kam, ja ſeewa eeraudſija breedi, tad winai wajadſeja kleezt: ho—ho! ho—ho! un up—up—up—up! . . .

Rihts bija jauks! Dîhſ ſchim bija bijuſchâs leetainâs deenas un toti wehl nebija noſchumufchi no leetus pileeneem; debefs bija ſtaidra un ſaules ſtari jauki atſpogutojâs uſ ſlapjajâm behrſa lapam. Mahzitajs ſahla eet pa meſcha zelinu, uſ kura ritena grawas iſſtatijâs kâ dſelſzeta ſleedes. Wînſch tiſko bija ſalahrotojis biſi un gribeja pahrlêezinatees, waj piſtonga naw ſamirkuſe no wehl krihoſcheem uhdens pileeneem, kad iſbſirda meſcha beefumâ iſchabefchanu. Wînſch tapa uſmanigs un azis winam palika tiſ apatas kâ knopes; pehz tam wînſch pazehlâs uſ pirktu galeem, iſplehta rolas it kâ uſ lidofchanu un ſahla lihſt beefumâ.

Tur wînſch eeraudſija ſtaltu breedi — tehwinu, kuſchch bija iſſteepis kaflu uſ augſchu un ar garo wirſluhpu rahwa lapas no kahda kara-joſchâs ſara.

„Baſ!“ norihbeja ſchahweens, ſkrotis ſadragaja mugurkaulu dſihwneekam taiſni tanî weetâ, kur wajadſeja un milſis nogahſâs gar ſemi. Mahzitajs weenumehr kâ ſchahwa uſ breedi — zensdamees tam ſadragat mugurkaulu. Taiſniba, ſchahweens bija uſ laimi, bet ja trahpija, tad leeta bija pabeigta. Mehrkêit zitâ weetâ, pehz mahzitaja domam, bija mulkigi, jo katram ſinams, ka breedis war noſkreet weſelas juhdses ar ſwinu meefâ. — Tâ tad bija pabeigts. Medneekam pat iſlikâs, ka wiſs tas bija noriſinajees par daudſ ahtri un ka no ſcha gada ſchahweena nebuhs peeteeloſchi weelu preeſch apwidus medneeku pahſpreſchanam. Wiku pahrnehma ſawadaſ jûhtas, ſkatootees uſ ſawa upura pehbejo kuſteſchanos. Bet luht, jau beidsâs; mahzitajs ſahſ ſant ſawu ſeewu, lai waretu nolaiſt breedin aſinis, bet tâ ka wezene tiſ drihs neerodas, tad wînſch ſahſ baikotees, ka neſamaitajas gafa, nem ſawu kabatas naſi un pahrgreeſch breedin uſ kaſla kahdu dſihſlu. Aſinis ſahſ pluhſt; winam paleel ſchehl ſcho aſinu, no kurâm iſnahſ tahdas gahradas deſas un wînſch zenschâs winas apturet, ſaſpeeſch lihſkumaino dſihſlu un ſauz atkal ſeewu.

Pehdigi wina parahdas ar naſi un ſpains.

„Baluhko!“ ſata mahzitajs ar iſlikdamos weenalſibu.

„Kâ leetas, paſchu tehwinu!“ brihnas wezene. „Un zif tu ahtri tiſi ar winu galâ!“

„Bet waj tu redſeji zitus?“

„Mahtites! Winas ſkrehja kâ draguni un paſuda uſ juhmalas puſi . . . Winas naw wehrts noſchehlot!“

Pehz tam wezene nem fawu nasi un spainis pildas ar gaischi-farlanam afinim, kuras puto la medus; mahzitajs pa to laitu ar uslozitam peedurknem tura swehra galwu un wada afinis traula. Pehz tam breedis teef pahwests mahja ar femneeku peepalihdhibu, kuri teef pameeloti tahdas reifes ar kafeju.

Ta bija pagahjuscha gada.

Schint gada wareja zeret us tahdu pat isdoschanos. 10. augusta mahzitajs, fehdedams us fawas mahjas fleegschua, tihrija bifi un wina seewa turpat blafus lobija firmus.

Us smilschaina zelina atskaneja foti un parahbijas barona mescha fargs no „Deelas Sertas“. Winsch peenahza pa saldatu wihsai un, panehmis jepuri kreisaja rokâ, nostahjas taisni mahzitajam preefscha.

„Labdeen, Estulan!“ fazija pehdejais. „No pateiffi?“

„Barons leef juhs sweizinat un luhgt, mahzitaja lungs, waj juhs newaretu atkaut wina karalistai augstibai rihta medit juhsu mescha. No barona muischas breeschi, luhf, pagahjuscha nakti nosuda un prinzis ar fawu twaitoni stahw osta un gaida medibu, us kuram wina usajzinaja.“

Mahzitajs sahla kasti palauft, bet seewa peebilda.

„Atfazit nellahjas, Erik. Ta tad buhs labaf, ja tu faziffi tuhdat — ja.“

„Ja, tas buhs labi!“ pekrita mahzitajs, nopuhsdamees, un ar to leeta bija isschirta.

„Bet faki, Estulan, waj ari es newaru peedalitees pee medibam? Jo wairaf zilweku, jo labaf.“

Mahzitajs nu mehginaja zaur scho pehbejo lihdselli atstahwet fawu gafas supu.

„Saprotams war!“ issklaidroja mescha fargs. „Bet es jums ko pateiffichu, mahzitaja lungs: kad prinzim wajaga schaut, tad ziteem jashauj it la newilfchus garam . . . Un tas luhf naw ihsti patihlami.“

„Ta ari man leefas,“ nopuhtas garidsneels. „Un es, taisnibu fatot, newehlos buht garam schahweju flaita, it ihpafchi, ja tas pehz tam wehl nahf amifes.“

„Bet faki, Estulan,“ eemaisfjads wezene. „Dalkam ir eeradums apdahminat tahdos gadijumos . . . Saproti, ta leeta stahw fatarâ ar muhsu seemas pahrtiku! Waj tu newaretu to list baronam manii?“

„Kluffi!“ noruhza mahzitajs.

„Nedsat, kundje, mehš pafchi sinam, ta mahzitaja lungs naw peespeests darit ko nebuht par welti. Bet katram ir sinams, ta augsti lungi nepeenem pafalpojums bagatigi neapdahwinajufchi. Es atzeros, ta pagahjuscha gada eedahwinaja pristawam selta pulksteni ar sehdi, kurfch wifada sinâ malfaja ap tuhlfstofch kronu!“

Tuhkstofch kronu! weenumehr wehl skaneja mahzitaja aufis, kad mescha fargs bija aifgahjis un garidrneeks, eegahjis istabâ, domigi kahra bif pee feenas.

Tuhkstofch kronu! skaneja ari wina feewas aufis, kad ta eegahja ar firneem kehft. Un eedoma sahla augt, fantasija — fihmê abeem selta laudfes un godu.

Pee pusdeenas, kad mahzitajs isdsehra trihs glahsites brandwihna, selta pullstiens pahrmehrtâs jau par eenefigu mahzitaja muifchu.

„Nedfi, Karolina, ta Kunga zeki ir neifdibinami!“ ifskaidroja mahzitajs, kurfch toti reti leetoja Deema wahrduf laizigâs leetâs. „Tas, kas bija famihts, war buht atkal paaughtinatf. Un kas atteezas uf manâm gara dahwanam, tad warbuht truhla tikai, lai winas wairaf eemehero. Hm . . .“

„Bateefibu fakot, Grit, es nemas nefinu, kamdeht tu newaretu tikpat labi pahrmaldit fintu defetinu femes, kâ baptiftus, kuri wairaf neko nefin, kâ tikai eet uf fapulzem.“

„Ja, ja! Ta ir zita leeta,“ pahrttrauja wina mahzitajs, kurfch eefkatiija par labaku leetot mafaf wafstrediguf ifteizeenus. „Ta ir pawifam zita leeta, ja! . . .“

Behdigi peenahja deena, uf kuru wif apgabala eedfihwotaji bija lifufchi tif daudf zeribu un ap pullften weenpadfmiteem oftâ parahbijâs karala twaifonis. Mahzitajs ufposâs, ufgehrba famuf labakuf melnos fwahrkus un demâs uf juhmalî, lai waretu fanemt weefuf. Kad wurfch noftuma pee peefstahnes, wurfch eeraudfija uf neleelâs pufsalinas weetejo ffolotaju wifu baptiftu preekfchgala, kuri isdfirdufchi, ka pee galma ir par wineem laba flawa, bija weenbalfigi nofpreedufchi, pagodinât prinzi ar garigu dfeedafchanu un ufazinafchanu uf fapulzi.

Twaifonis nepeefstahja pee krafta, bet ifmeta enfuru oftâs widû. Drihfi pehz tam no kuga nofchfihràs laiwa ar fefcheem airetajeem un tuwojâs mahzitaja melnajai figurai, kura atradâs pee peefstahnes. Peeairejufchi pee krafta, matroschi fweizinaja mahzitaju; pehz tam iflahpa uf krafta adjutants juhneeku ufwalkâ, peegahja pee mahzitaja un ufazinaja to printscha wahrdâ uf kuga pee afaida. Medibai, pehz wina wahrdeem, majadseja fahktees tikai pullften ifchetros pehz pusdeenas, kad breechi mehds ifnahlt if beesuma.

Kamehr adjutants fche runaja, ffolotajs, kurfch bija wina peenehmis war pafchu prinzi, ufdewa toni un fahflâs laut kas lihdfigs kora dfeedafchanai. Bet tanti pafchâ azumirklî leitenants fahla energifki wehdinat ar rokam un ufkleedsa no wifa fpehka:

„Wina karalifkâ augftiba aifleedsa katru trolfni uf krafta! Waj tad juhs nefaprotat, ka te newar bkaufiitees, kad wina karalifkâ augftiba atbrauzis medit!“

Dfeedafchana tika pahrttraukta uf aufis greefoscha aforda, kurfch atflaneja pa wifu oftû un kurfch bija peeteefofchs, lai waretu ifbaidit wifuf

breeschus. To teesu mahzitajs Nordstrem, kusch ne mafumu bija iszeetis no baptisteem, isturejās tagad tā ušwaretajs.

Deembijigee dseedataji noskumuschi isklibda pa wisu pilsehtinu, fahedās uš atmeneem, kuri bija ismehtati pa wisu juhmali un, gaididami, kas notiks tahlak, šahla nowehtrot, kas noteel uš twaikona. Wini wisi bija apwainoti šawās deembijigās juhtās, kad eeraudšija, ka „weeglprahtigais Nordstrem“ uslahpa uš fuga un pehz tam kopā ar šposchajeem ofizeereem nosehdās pee leela galda uš fuga un ka winu meeloja ar ehdeeneem un dsehreeneem.

„Ja, tas naw Deewa behrns!“ šazija školotajs, peegreesdamees pee bajnizas wežakā seemas — Annas.

„Tas katram redsams!“ wina atbildeja un šahla koshkat kahdu smilgu, zensdamās sewi pahrlleezinat, ka ehd ko gahrdu.

Diwās štundas no weetas uš twaikona šlaneja trauti un sprahga korki. Bet Deewa behrni wehl nesaudeja zeribu un turpinaja gaidit prinzi. Kad wini pehdigi eeraudšija šposchos medibas rihkus, isdširda medneeku ragu šlanas un tad no fuga nolaida laiwas, wifs dseedataju koris demās šteigschus uš peestahntni un nostahjās šinamā šahrtibā, domadami, ka prinzis braults taini uš šcho weetu. Bet tas nenotika: laiwas tuwojās otram oštas kraštam un nošuda tur ais kahda raga. Deewa behrni protesteja un šchoreif winu šarunas nebija deembijiga šatura.

Pa to štarpu mešhā šazehlās breesmigs trofšnis: šuni rehja, medneeku ragi duhza, atšlaneja šchahweeni. Mediba tā wehtra pahrnehma wisu mešhu un pehz štundas wifs bija pabeigts. Pehz tam atkal parahdijās laiwas un preelšchējā no winām guleja škaišs breedis, kura ragi bija ispušchēoti ar šatumeem.

Deewa behrni bija pahrlleezinati, ka ilgal wini naw peespeesti kusu zeeft; wini šapulzejās atkal uš šawas eemihēotās puššalinas un šahla dseedat kahdu korali.

Šhini laitā uš karoka twaikona atkal sprahga korki, bija dširdami „ura“ šauzeeni un it tā par atbildi uš baptistu dseedaschanu atšlaneja „Boccaccio“ maršha, špehleta uš rageem no šechēem leelgabalneekem. Šaisā iszehlās šihws šautinšch šarp diweem motiweem, it tā tur žihnitōš engeli ar welneem; šlanas šamaisjās un lihdsigi wilnu krahtšchanai atšlaneja pa wisu juhmali. Šarmoniju šautinšch turpinajās lihds krehšlai. Pehz tam mahzitajs tika nowests lihds kraštam, uš twaikona noschwadseja ušwelkoshhā enkura kehdes, gaisā parahdijās daschas raketes un karala kugis nosuda.

Kad mahzitajs pahrnahza mahjā, wina šewa jau šen bija aishdegufe šweži un ar nepazeetibu gaidija winu ehdamā istabā.

„Nu, ko tad tew dewa?“ wina prašija, zensdamās apšlehpt šawu šin-šahrtibu.

„Oh, ja tii es waretu wifu atminet, lo mums pasneedsa!“ atbilbeja mahzitajs, pahrdomadams femi wifus ehdeenus, kuxi bija us karalifās augstības galda.

„Ja, dema brihnischēigu zepeti no teta gatas, no ahrpufes un . . .“

„To jau es sinu,“ pahtrauza wezene, „ka tu tur meelojees, kamehr es sehdeju mahjā . . .“

„Tu? Waj tu efi mahzitajs, un waj tew ir meschs ar breescheem? Jeb waj tu, kura nepeedalijees pee medibam, wareji buht pee medneeku pusdeenas? Tā?“

„Saprotams ne!“

„Ja, tas ir saprotams! Saprotams, ka tas, kam naw mahzitaja muischas un mescha ar breescheem, newareja buht usluhgts us wina karalifās augstības medneeku pusdeenu. Zeru, ka tu to saproti, Karolina? Nu, un tagad apluhkofim, kas man ir labatā.“

Karolina dega no sīkahrības un, metuse strihdu pee malas, pastuhma šwezi, lai labaki waretu apskatit ahdas futrata šaturu, kuru mahzitajs iswilka is labatas un ar manamu preeku nolika us galda.

Futrakt us sila šamta atradās šposcha tabakas dose.

„Selts?“

„Waj tu domā?“

Mahzitajs panehma dahrgumu rokā, attaisija wahku un apluhkoja zaur brilleu prowi.

„Sudrabs!“ winsch šazija apspeestā balši.

„Sinams,“ winsch peefihmeja, „ka dahwatam firgam šobos nestatas, bet, pateefibu šatot, ta naw dahwana.“

„Un ari ne firgs,“ peefihmeja wezene, „bet fudrabs.“

Pehz tam wina atnesa šwarus un noswehra tabakas dosi.

„Gandrihs zeturdata mahzinas,“ wina isskaidroja. „Tas ir apmehram astonas lotes . . . Warena špekulazija! Waj tu šini, zif tu par to wari dabut?“

„Ne,“ mahzitajs atbilbeja gruhstērdigi.

„Tew dos par to diwpadšmit kronas; darbs un apseliijums neteek rehfinati; tos rehkina tii tad, kad pehr leetu . . .“

Mahzitajs Nordstremš bija apbehdinats. Diwpadšmit kronas par breedi! Un ne tew ispreezaschanās, ne tew gatas, ne afinu — neta!

„Seschedšmit astonas kronas skaidras paspehles!“ šazija wina seewa, kurai gribejās aiskawet gahrdo ehdeenu šagremoschanu, tadeht la wina nebija warejuse tos baudit. „Ja, tā ir, kad eelaischas ar augšteem lungeem. Eh tagad šchahwetas šiwis zauru šeemu un domā par brihnischēigo zepeti, kamehr seekalas šahf tezet. Bet tā tad buhs tagad ar jauno mahzitaja muischu?“

„Klusi, Karolina, Klusi!“ Iuhdſa wiinu mahzitajs un, pamahjis ar rofu, aifgahja un likās gulet. — Ar nahloſcho paſtu wiinſch iſtrakſtija ſew mahrzinu tabaſas, lai waretu papreezatees — rahdit ſawu dahrgumu ziteem. Wiinſch ſchnauza tabaku ar priſtawu, ar meſcha ſargu, ar baſnizas wezato un pat ar ſkolotaju, japeeſihmē, ka pehdejais pateizās, bet nenehma, aiſbildinadamees, ka neleetojot.

Wiinſch ſchnauza lihds paſcheem ſeemas ſwehtkeem, pee kam nereti dabuja bahreenu no wezenes par to, ka ſaſmehreja mutes laſatinius. Bei preeſſch jauna gada wiinam tomehr wajadſeja ſchirtees no tabaſas doſes: wiinſch dabuja par to trihepadſmit un pus kronas.

„Busotras kronas ſkaidras pelnas!“ wiinſch domaja, pahrfkaididams naudu.

Par to lihds paſchām leeldeenam wiinam wajadſeja iſtift ar ſchahwetām ſiwim. Tā ir, kad eelaiſchās ar augſteem kungeem!

Tereka, ko tu tā waidi . . .

Megro. Atſejojis Julijs.

Tereka, ko tu tā waidi,
Jt tā gruhtā ſlimibā,
Teiz jel, pehz ka ſehro, gaidi,
Nemeerigā, troſſchnainā?

Sehrojoš, ka ſchaurās ſpraugas
Wilneem nedod brihwibas,
Kur ween manas azis raugas —
Wiſur klintis rehgojas.

Un par to man tumſā laiſtas
Dſitu ſahpju aſaras,
Ka es taht no zehlās, ſlaiſtās,
Mirdſindailās Aragwas.

Tad tiſ beigſees dſihwe ſuhrā,
Jutiſchos tad laimiga,
Kad tur tahtlā, ſilā juhrā
Sapludhiſim muhſchigi.

Špafāneels un iſdewejs: Ernſts Plates.

Atbildgeer redaktori: Dr. phil. Arnolds Plates. Dr. philos. P. Sālitš.

Дозволено цензурою — Рига, 17 апрѣля 1900 г.

Drulats un dabujams pee grabmatu un bilſchu drulataja Ernſta Plates, Rīgā, pee Petera baſnijas.